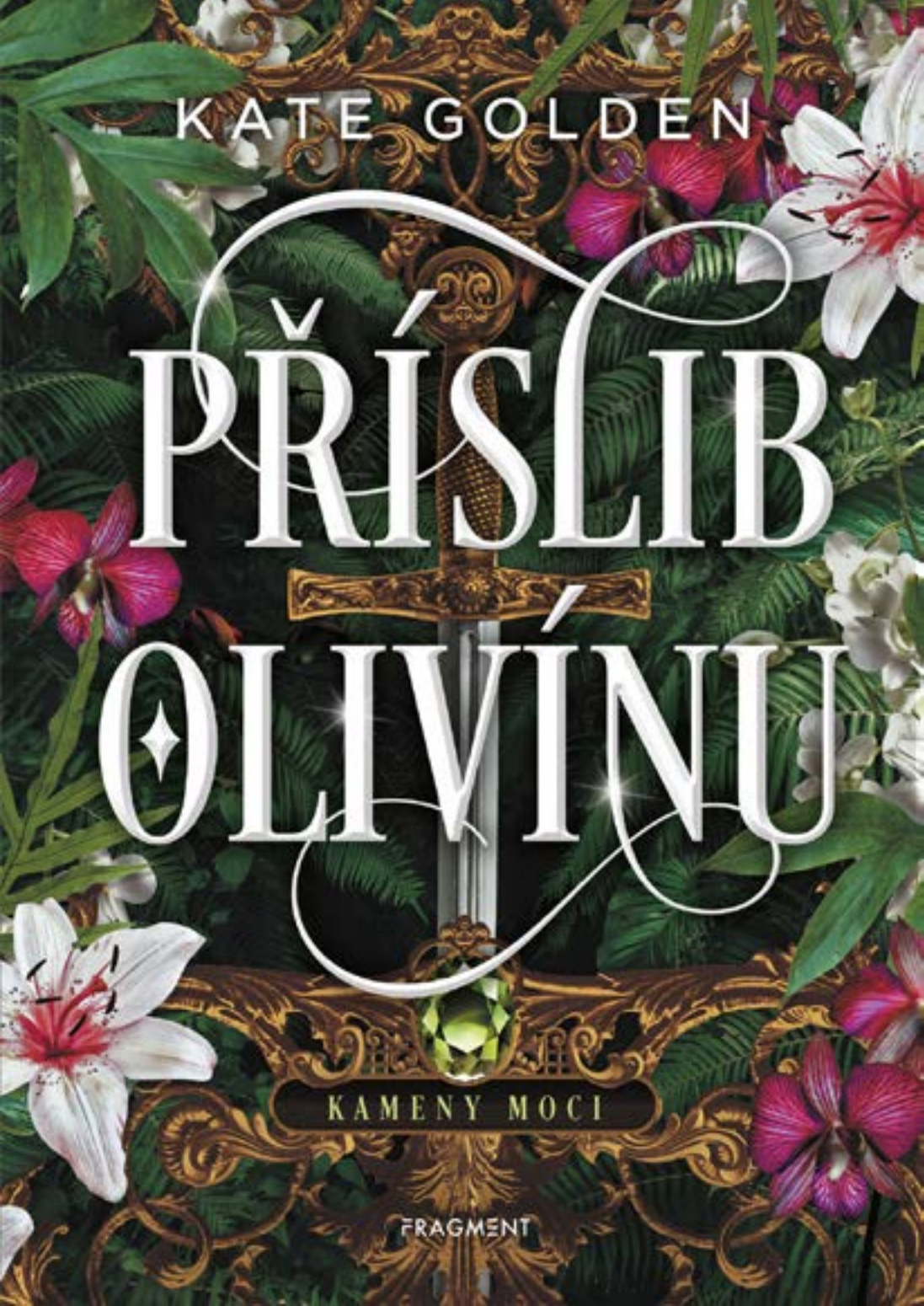

KATE GOLDEN

PŘÍSLIB
OLIVÍNU

KAMENY MOCI

FRAGMENT

Příslib Olivínu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kate Golden

Příslib Olivínu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATE GOLDEN

PŘÍSLIB OLIVÍNU

FRAGMENT

A Promise of Peridot

Copyright © 2024 Natalie Sellers. All rights reserved.

Cover & Map Design by Jack Johnson

Cover images © Sornram Yamtanom; Shutova Elena; bloom; Bella Bender; oksana2010;
Kanea; Cranach / Shutterstock.com

Translation © Tereza Dubenská, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7266-1

ISBN e-knihy 978-80-253-7289-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7290-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7271-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Mým čtenářům.
Mé příběhy patří vám.
Váš zápal mi změnil život. Děkuju vám za všechno.

*„Svět čarozáře Kameny požehnány.
Král, druhým synem k pádu odsouzený.
Město obrácené v kosti a prach.*

*Padlá hvězda značí, že boj začal.
Poslední fae čisté krve zrozen,
čepel slunce v srdci nalezena.*

*Půl století, než dítě potká otce v křivdě,
fénix však vzlétne, než střetnou se v bitvě.*

*Král, smrt z jejích rukou mu darována bude,
dívka jež ví, že osud neodbude.
A oběť, s níž jsou oba spjatí,
bez ní se celá říše ztratí.*

*Rána pro oba čistokrevné, jak jeden padnou.
Cenu však musí zaplatit, než všichni smrtí zchřádnou.“*

Proroctví pronesené lumerskou věštkyní Ligeiou před 113 lety.

EVENDELL

CITRÍNOVÉ
KRÁLOVSTVÍ

NEFRITOVÉ
OSTROVY

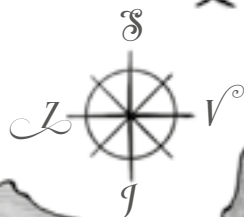
MINERÁLOVÉ
MOŘE

GRANÁTOVÉ
KRÁLOVSTVÍ

SALAMANDŘÍ ZÁLIV

PERLOVÉ
HORY

HOŘKÉ
PUSTINY

JEDNA

Arwen

Zase budu zvracet,“ varoval mě Ryder a naklonil se přes mokré ocelové zábradlí lodi. Konejšivě jsem bratra pohladila po vlhkých zádech a snažila se nevnímat rozzlobené kapky deště, které nás zasypávaly.

„Jsem tu s tebou,“ řekla jsem a pokusila se poslat do jeho zauzlovaného žaludku čarozář.

Čekala jsem a čekala, ale nakonec jsem jen bezmocně sevřela ruce v pěsti. Z místa, kde se už před několika dny měla obnovit moje moc, nevyvěralo nic.

Nic.

A pořád nic.

Ryder vyzvrátil obsah žaludku do rozbouřeného moře.

Během těch deseti dnů, které uplynuly od bitvy v Zátoce sirén, jsem všechny cestující na palubě léčila bez použití své síly. Lazarova armáda přivodila onyxským a olivínským vojákům horší zranění než jakýkoli meč či luk smrtelníků. Byla to ta nejnáročnější práce, jakou jsem kdy dělala.

A zatímco jsem se po lokty v obvazech a horečnatém potu lopotila, snažila jsem se truchlit.

Pro ženu, kterou jsem odmala považovala za svou matku, jsme uspořádali skromný, improvizovaný pohřeb. Za rytmického skřípění lan a tichého třepotání plachet spustili nezranění vojáci její tělo do moře. Pronesla jsem pár slov, která mi v ústech připadala prázdná a cizí. Mari zazpívala truchlivou píseň a Ryder se rozplakal. Leigh o nikoho z nás ani nezavadila pohledem, a ještě než jsme skončili, vytratila se do naší podpalubní kajuty.

Bylo to příšerné.

Kane se zeptal, jestli se k nám může přidat. Jestli si to správně pamatuju, jeho slova zněla: „*Rád bych tam byl s tebou, pokud mi to dovolíš.*“ Jako by mě jeho přítomnost mohla nějak ukonejšit, místo abych se cítila daleko, *daleko* hůř. Navíc jsem ho odmítala pustit do blízkosti své rodiny... Nebo toho, co z ní zbylo.

A potom se strhla bouře.

Loď bičovaly přivály deště a vlny do ní narážely jako beraňidlo. Bouře zuřila po celý zbytek naší cesty. Kdo chtěl aspoň na chvíli utéct nedýchatelnému vzduchu v podpalubí, byl okamžitě promrzlý a promočený až na kost. Navíc kapitán včera rozhodl, že musíme šetřit uhlím, a nechal nás bez horké vody. Už teď mi vlažná ovesná kaše lezla krkem.

Sklopila jsem oči ke svým prstům na Ryderových zádech. Byly tak zvrásněné, že připomínaly rozinky. Ryder se opět zlomil v pase, stejně jako jakási žena z Olivínu v ušmudlaném vlněném plášti, která zvracela opodál.

Já mořskou nemocí netrpěla, ale ostatní cestující takové štěstí neměli. Zvuky dávení se ozývaly dnem i nocí. Běhala jsem od jednoho pacienta k druhému, jenže bez čarozáře jsem toho moc nezmohla.

Jen Kaneovi jsem žádnou pomoc nenabídla.

Viděla jsem, jak bez námahy vystoupal vratké schůdky jen den poté, co mu hrudník proťal ledový oštěp. Vyběhl je po dvou, hbitě, rychle a čile.

Proč tenkrát ve stínohradském špitálu tak nutně potřeboval, abych ho uzdravila?

Byla to snůška lží. Krmil mě jimi neustále.

Čekala jsem, že mě sevře strach při pomyslení na osud, který přede mnou celé ty měsíce tajil. Na proroctví, které předpovídalo moji smrt rukou Kaneova otce. Ale necítila jsem nic.

Už celé dny jsem chodila jako tělo bez duše.

Po životě plném strachu, slz a obav jsem v sobě neprobudila jedinou emoci.

Ryder si odplivl, pak se sesunul na podlahu a zhluboka se nadechl. „Snad už jsem zvracel naposled. Žaludek mám úplně prázdný.“

Zamračila jsem se. „To jsem nepotřebovala vědět.“

Vysíleně se pousmál.

Na mysli mi vyvstala vzpomínka. Byl klidný podzimní večer, jehož ticho rušilo jen něžné šelestění suché trávy před naším domkem. Udělalo se mi špatně, protože jsem snědla něco plesnivého – Powell opět prosadil svoje pravidlo, že se nesmí nechávat zbytky –, a máma mi vytrvalými pohyby masírovala záda a konejšila mě, zatímco já vyprazdňovala žaludek. Mohla jsem se tehdy vyléčit sama, ale já se rozhodla to neudělat. Líbilo se mi, jak mě máma utěšovala. Líbila se mi její ruka na mém rameni a její chlácholivá slova. Leigh se narodila teprve nedávno a mně i Ryderovi chyběla její pozornost.

Bylo sobecké a dětinské raději hodinu zvracet než se uzdravit, jen abych cítila, jak se ke mně matka za toho chladného večera tiskne, daleko od svého nového dítěte, manžela a syna.

Ale bylo mi příjemné, že se někdo pro jednou stará o mě.

A teď...

Teď jsem každou noc usínala s otázkou, kdo vůbec byla.

Našla mě jednoho dne na prahu svého domu?

Přinutil ji někdo, aby mě vychovala jako vlastní dceru?

A jestli ano, kde byli pro všechno na světě moji skuteční rodiče? Oba museli být čistokrevní fae, takže nejspíš žili v Lumeře – ve vyprahlé a na popel sežehnuté říši, kde vládne tyran.

„Už je ti líp?“

Otočila jsem se k Mari zahalené v teplém kožešinovém plášti, která došla k Ryderovi. Hned první noc prošmejdila loď a našla ty nejmódnější kousky na palubě, ale ani její nový kožich nedokázal zakrýt umolousané měděné vlasy, které se jí v mokřích prstýncích lepily na tváře, nebo ledové kapky, které jí ulpívaly na nose a namodralých rtech.

Jakmile ji Ryder uviděl, narovnal se a sebejistě si zkřížil ruce na prsou. „Nikdy mi nebylo líp. Skoro jsem ani nezvracel.“ Kývl směrem k olivínské ženě, která se stále nahýbala přes zábradlí. „To ostatních je mi líto.“

„Vydával celý obsah žaludku, a ještě něco navíc,“ oznámila jsem Mari.

Ryder po mně šlehl nasupeným pohledem a Mari soucitně stiskla rty. „To je mi líto. Ta bouřka je příšerná.“

„To víš...“ Zhoupili jsme se na další vlně, Ryder zbledl a chytil se za břicho. „Musím... někomu říct, ať s tím něco udělá.“

Hned teď.“ Odběhl na druhý konec lodi, kde nám zmizel z dohledu.

Mari povytáhla obočí. „Udělat něco s... bouřkou?“

Potřásla jsem hlavou. „Stydí se před tebou.“

„To je roztomilé. Tumáš.“ Vytáhla z kapsy u sukně skleněnou lahvičku. „Dej mu to. Říká se tomu Žaludek z oceli.“

„Nepijí tenhle lektvar pohřebáci?“ Když jsem podruhé přečetla knihu o evendellské flóře, kterou jsem našla v olivínské knihovně, začala jsem z nudy louskat Mariiny grimoáry. Stejně je od chvíle, kdy získala amulet, prakticky nepoužívala.

Nedivila jsem se jí. Nikdy se nenaučila ovládat magii, protože její máma, jediná žijící čarodějka v rodině, zemřela při porodu. Náhrdelník, který jsme ukradly z Kaneovy pracovny a který údajně patřival nejmocnější čarodějnici všech dob, Briar Creightonové, umocňoval Mariinu sílu – a to celkem dost. Nyní kouzila, kdykoli a jakkoli se jí zachtělo, a náhrdelník nikdy nesundávala.

Pokřčila rameny a nepřítomně pohladila fialový přívěsek, který jí visel pod klíční kostí. „Napadlo mě, že by mu ten lektvar mohl pomoci. Byla brnkačka ho uvařit.“

Potíž ovšem tkvěla v tom, že ve skutečnosti nečerpala Briarinu sílu ani sílu jejího rodu. V hlavě jsem si přehrála okamžik, kdy mi Kane řekl, že amulet je pouhá cetka – že veškerá kouzla, která Mari v těchto dnech s takovou lehkostí provádí, jsou pouze její vlastní. Čekala jsem, kdy mě hryzne svědomí. Dlužila jsem kamarádce pravdu, ale hlásek, který mi kdysi radil, co je správné, a co ne, lhostejně mlčel. Nechtěla jsem jí lhát, jenomže...

Jenomže jsem zkrátka neměla energii být upřímná.

„Mluvila jsi dneska s Kanem?“ zeptala se, a když se loď přehoupala přes další neklidnou vlnu, chytila se kluzkého zábradlí.

Dlouze a důkladně jsem vydechla. Mluvit s Kanem byla další výzva, k níž jsem se zatím neodhodlala. „Ne.“

„Co když existuje jiné řešení? Nezmínil něco takového?“

Ano, když jsme spolu mluvili naposled. Po bitvě. Po matčině smrti. Po mém výbuchu moci a po masakru. Kane řekl, že je ochoten přenechat celý kontinent Lazarovi, jen aby mě zachránil před tím rozsudkem smrti. Jen abych poklidně žila dál.

Jenomže jaký klid jsem mohla najít s vědomím, kolik lidí by trpělo pod Lazarovým útlakem proto, že se schovávám v nějakém městečku, bezejmenná a prchající před svým údělem?

„Nemůže udělat nic než mi pomoci utéct.“

Mari našpulila rty. „Možná, ale... Ví o tom proroctví víc než kdokoli jiný. Neměla bys ztrácet naději.“

„Teď hlavně potřebuju vypadnout z téhle lodi,“ zabrblala jsem a zadívala se do těžkých, burácejících oblak nad sebou.

„Já vím,“ povzdechla si Mari. „Je to náročná cesta.“

Nevadil mi déšť, zima ani zvracení. Chtěla jsem především dostat Leigh a Rydera bezpečně do Citrínu a sebe co nejdál od Kanea. Potřebovala jsem být někde, kde bych mohla být sama, dokud mě nepodříznou jako obětního beránka.

A tak jsem mlčela, zatímco mě déšť šlehal do tváře, a hledala v srdci bolest, naději, dokonce i záchvěv strachu při pomyslení na svou strašlivou budoucnost.

Ale nic jsem nenašla.

Chyběla mi máma.

Chtěla jsem domů.

Chtěla jsem usnout a spát.

„Proč nám nikdo neřekne, co nás v Citrínu čeká?“ Posledních deset dní jsem s mnoha lidmi nehovořila, ale poručíci a šlechtici, kteří pluli s námi, o tajemném království mlčeli. Řekli nám jen to, že je nemožné vniknout do něj násilím, a proto představuje tu nejbezpečnější skrýš před Lazarem.

Mari pokrčila rameny. „Všechny texty, na které jsem narazila, zmiňují jen to, že je těžko přístupný. Na většině map buďto pluje uprostřed Minerálního moře, nebo na nich vůbec není.“

Zatímco jsem se nechala kolíbat mořskými vlnami, Mari pevně svírala mokré zábradlí.

„Co když je to ostrov? Jako Nefrit.“ Nefritové ostrovy tvořily stejně záhadné království, ale Mari aspoň znala pár lidí, kteří tam cestovali a kteří říkali, že jsou neobydlené.

„Možná. Myslím, že to brzy zjistíme.“ Oči jí netrpělivě zářily. Těšila se na objevování dosud neznámého území. „Nechceš zajít dolů do jídelny? Dát si večeři?“

Zvedla jsem tvář k rozružené obloze, fialové, modré a šedé. Podobala se modřině nebo skvrnitě holubí peruti. Na čelo mi v nepravidelném rytmu pleskaly těžké kapky. „Ne, asi tu ještě chvíli zůstanu.“ Když se Mari zamračila, nasadila jsem přívětivější tón: „Ale přijdu tam za tebou.“ Ze všech sil jsem se snažila neklesat na duchu a Mari to věděla.

Odplula ode mě s elánem, který zůstával stejný ať pršelo, či svítilo slunce. Byla houževnatá. Přišlo mi, že nic, ani nedávná bitva, nedokázalo otrást jejím dobrým rozpoložením.

Když jsem za sebou zaslechla těžké kroky, otočila jsem se ke skupince přicházející po zjizvené palubě.

Ty boty jsem znala. Tu chůzi.

Kane kráčet vedle Gryfa a za nimi cupitala Leigh.

Při pohledu na něj se mi v hrudi rozhořel slaboučký pláminek vzteku, sotva jiskřička.

Havraní vlasy měl mokré a připlácnuté k čelu a zátylku. Pod očima se mu černaly kruhy, evidentně málo spal. Bradu a tváře mu zakrývalo strniště a obličej měl oteklý od dnů a nocí nezřízeného pití.

Vypadal příšerně.

Přes tenké stěny našich kajut jsem častokrát poslouchala, jak on, Gryf a Amélie popíjejí. Smáli se, hráli karty a falešně zpívali. Jakýkoli záchvív nevraživosti jsem svalila na svoji předchozí žárlivost na vztah mezi Kanem a Amélií, jenže někdy se k nim z nudy přidali i Mari a Ryder. To mě mrzelo.

Namlouvala jsem si, že je to dobře, protože aspoň něco cítím.

Ale Leigh... Její nové pouto s Kanem mě trápilo úplně nejvíc. Přistihla jsem je, jak se kradou do zakázaných částí lodi a vracejí se s uloupenými pamlsky a zrezivělými poklady. Slyšela jsem ho, jak jí vypráví o příšerách ze země, o kterých se jí ani nesnilo. Zdálo se, že ji naprosto okouznil.

Chápala jsem ji.

Kdysi jsem bývala stejně naivní a důvěřivá.

Mávnutím ruky jsem jí pokynula, aby šla ke mně. Kadeře jí dopadaly na příliš velký šedý plášť, zatímco něco říkala Kaneovi a Gryfovi, kteří šli vedle ní. Vypadali jako její hlídací psi. Byli vysocí a statní, naháněli strach a tváře měli zmáčené a zakaboněné. Když ke mně sestra konečně došla a ti dva sestoupili do podpalubí, oddechla jsem si.

„Proč se s nimi taháš? Jsou nebezpeční, Leigh. Nejsou to kamarádi na hraní.“

Protočila panenky.

Naježila jsem se. „Co je?“

„Zbytečně ho kritizuješ.“

Poslední dny se chovala odměřeně, vážně. Soucítila jsem s její bolestí a vyzbrojila se trpělivostí, jenomže zároveň mi přišlo, že veškerý její vztek míří výhradně proti mně.

Přikrčila jsem se, abych se jí podívala do očí. „Vím, že prožíváš náročné období, mně se po ní taky stýská.“

„Tady nejde o mámu.“

„Jsi ale našťvaná...“ Chytila jsem ji za paži. „Přijde mi, že se zlobíš, protože...“

Odstrčila mě. „Nech mě. To *ty* se zlobíš. Žere tě, že jsi ji nedokázala zachránit.“ Naprázdno polkla a provrtala mě pohledem. „Žere tě, že jsi to, co jsi. A vybíjíš si to na něm.“

Její slova mě proti mé vůli zamrzela.

„Určitě ho považuješ za *okouzlujícího*, Leigh. Vím, že mezi vámi vzniklo zvláštní přátelství, ale on mi lhal. Zničil mi život.“ Když jsem ta slova pronášela, připadala mi dutá a bez emocí. Jako bych řikala: *Ztratil mi deštník*. Ta černočerná prázdnota, která ve mně hlodala, mi byla tak cizí, že jsem sotva poznávala samu sebe. „Jsi moc malá na to, abys to pochopila.“

Její oči by dokázaly zmrazit i samotné slunce. „Jen taktak si zachovává zdravý rozum.“

„Každý večer ho posloucháme, jak vyřvává námořnické popěvky v kapitánově kajutě. Tobě přijde zničený?“

„Snaží se jen přežít. Jako my všichni.“

Vtom Kane vylezl zpět na palubu, sám a s flaškou whisky v ruce. Okamžitě jsem se setkali pohledem. Určitě poznal, že jsme o něm mluvily. Zkřížila jsem ruce na prsou a nechala led, který mi koloval v žilách, aby doputoval až do výrazu mé tváře. Kane mírně stáhl obočí, načež ode mě pohled odtrhl.

Odvrátila jsem se od něj i od Leigh a zadívala se na bezednou plochu inkoustových vln. Potřebovala jsem se od něj vzdálit aspoň na sto honů, jenomže na téhle lodi na to nebylo dost místa. Musela jsem dát Leigh za pravdu. Byla jsem krutá, jenomže on si to zasloužil. Vlastně by si zasloužil, abych se k němu chovala daleko hůř. Byl to lhář a vrah, který mě zradil, který mě *využil*. Který vzal první kousičky radosti, jež jsem v životě cítila, a proměnil je v popel. Který mě tak zničil, že ze mě zůstala jen skořápka, prázdná schránka, kterou kdysi obýval člověk. Sice jsem nevedla pořádný život, ale život to byl i tak.

Bylo snadné žít v sobě vztek. V tuhle chvíli to představovalo to jediné, co mi nečinilo potíže.

Nikdy mu nedokážu odpustit.

Tak jsem ho radši nenáviděla.

DVA

Kane

Miloval jsem ji. A bylo to jako zlý sen. To, co jsem k ní cítil – srdce mi bušilo, kdykoli promluvila, toužil jsem si s ní hrát, flirtovat s ní, rozesmávat ji, slyšet ji vzdychat a rozčilovat se do takové míry, že se jí stáhne obočí. Rozpítával jsem každé její slovo a pohled a přál jsem si ochutnat její rty – to všechno mě přímo ubíjelo.

Bylo mi záhadou, jak někdo dokáže přežít zamilovanost. Devastovalo mě to přesně tak, jak jsem se odjakživa obával. A... děsilo. Nikdy se jí nedokážu nabažít. Už nikdy se svých pocitů nezbavím.

I kdybychom oba nějakým zázrakem a navzdory všem očekáváním přežili bitvu, k níž se schylovalo, budu po zbytek života, desetiletí za desetiletím, chodit světem s touhle prázdnou, mučivou láskou, která mi hnisá v srdci a která mě k ní bude navždy táhnout.

A co hůř, udělal jsem to, čemu jsem se chtěl za každou cenu vyhnout. Znovu jsem ublížil člověku, který pro mě znamenal všechno.

Byl jsem prokletý.

Další vlna narazila do lodi, posunula mě po dřevěné lavici a zhoupla lucernou, která vrhla na Amélii a Gryfa naproti mně strašidelné stíny.

Tvářili se nedůtklivě.

Jak jsem to mohl dopustit? Našel jsem fae dívku, kterou jsem léta hledal, a nešťastně se do ní zamiloval. Teď budu muset svého otce zničit jinak. Tak, aby Arwen přežila.

Při představě, jak umírá, se mi zvedl žaludek.

Za celé století jsem neobjevil jiné východisko a situaci teď navíc ztěžovalo to, že Lazarus věděl, kdo Arwen je. Bude po ní pátrat po celém kontinentu. A jednou ji najde. Mohl jsem se jen modlit k bohům, abychom se na něj do té doby důkladně připravili.

„Už seš v limbu, nebo co?“ Amélie mi zamávala opálenou rukou před obličejem. Hlas měla z toho všeho flámování trochu nakrápělý a pisklavý. Princezna z rodu smrtelníků málokdy vypila tolik, aby dohnala fae, jako jsem byl já a Gryf, ovšem dneska už měla v sobě půlku lahve stejně jako můj velitel.

Já už otevřel čtvrtou.

Její nezvyklou žízeň jsem přičítal vině. V bitvě v Zátocě sirén ztratila všechno. Vojsko, občany, pevnost. Hlavní město Olivínových provincií padlo rukou mého otce a jeho mužů. Ač to byla dobrá herečka, kdykoli se napila, viděl jsem v jejích očích hluboký smutek.

Kapitánova kajuta, obložená dubovým dřevem a krom pár kousků nábytku, tlustých flanelových dek a zrezivělé lucerny prázdná, se noc co noc této strastiplné cesty stávala naší bezútěšnou putykou. Mohli jsme do Citrínu letět, jako jsme to dělávali

vždycky. Prakticky jsem cítil led na svých šupinách v bouři, která chránila skryté království, a elektrizující vůni blesků. Jenomže na palubě bylo příliš mnoho lidí, než abychom je mohli odnést na svých hřbetech, a těch pár z nás, kteří už v hlavním městě byli, jim muselo ukázat, kudy se do něj dostat. Svezl jsem se na rozvrzané lavici níž, až se mi dřevěné latě zaryly do ramen.

„Říkala jsem,“ pokračovala Amélie, „že než dorazíme do Citrínu, měli bychom dát vědět Daganovi. Ať může tu holku trénovat. Kde vůbec je?“

„Zůstal v Granátovém království. Je tam stopa, která nás může dovést k Čepeli slunce,“ odpověděl jsem. „Pošlu havrana.“

V Granátu jsme byli, když jsme vyzvedávali Arweninu rodinu.

Sevřel se mi žaludek vzpomínkou na smrt její matky. A na tu malou, Leigh. Ztráta ji změnila. Zabydlelo se v ní cosi temného a zlomyslného a živilo se to jejím zármutkem.

„Třeba se s ní vrátí,“ zadoufala Amélie. „S tou Čepelí.“

„Vzhledem k našemu dosavadnímu štěstí o tom pochybuju,“ zabručel Gryf.

Ach, můj věčně pozitivní velitel.

Gryf a já jsme spolu prožili víc bolesti, víc vítězství a propili víc alkoholu než kterákoli jiná dvojce v Evendellu. Nepovažoval jsem ho pouze za svého velitele, spojence a přítele. Říkal jsem mu bratr. A to už před Yaleovou smrtí.

„No tak, Gryfe. Štěstí v tom nehraje roli,“ utrousil jsem a sáhl po další lahvi. „Ten meč hledáme bezvýsledně už pět let.“

Znal jsem každický úkryt na tomto kontinentu jako šupiny na svých křídlech... Kde ta věc sakra může být?

Lod' se opět zhoupla a Amélie nafoukla tváře, jako by měla zvracet. „Poslouchejte. Proroctví tvrdí, že Arwen najde Čepel v srdci, ne? Tak ji prostě rozkucháme a mrkneme se, jestli tam není. Vždyť ji ta čarodějka může hned potom vyléčit. Anebo se ta holka uzdraví sama.“

„Tenhle fór už je hodně ohraný, Amélie,“ sykl jsem. „Jestli jí zkřivíš jediný vlasek, zabiju tě. Jsi si toho vědomá, že ano?“

„Co když je za tím nějaká fae finta a má ji tam celou dobu?“

„Mlčky jsem se zamračil.“

„Myslím to vážně!“

„To já taky.“

Amélie škytla. „*Poblázněný pitomeček.*“

Gryf polkl doušek a odfrkl si. „Neříkám, že bychom ji měli rozštípnout jako poleno, ale možná je načas podívat se na problém z jiné stránky.“

Za jeho odměřenost vůči lidem i věcem, za jeho nekonečně hluboký pohár trpělivosti a za jeho nedostatek citu a jakýchkoli emocí, jsem vinil Gryfova nelítostně pragmatického otce generála a jeho přísnou, ledově chladnou matku. V těch nešťastných chvílích, kdy jsem ztratil hlavu a vybuchl, jsem tyto vlastnosti oceňoval, ovšem právě teď jsem měl sto chutí šlápnout mu do toho jeho vyrovnaného ksichtu.

„Dochází nám čas?“ zeptala se Amélie.

„Za rok uplyne ‚půl století‘ od vzpoury,“ řekl Gryf. „A tehdy ‚střetnou se v bitvě.‘“

„Ve věštbě se vlastně tvrdí,“ přerušil jsem ho, „že ‚dítě potká otce.‘“

„Vždyť jste se ‚potkali‘ před pár dny.“

Pravda... Nechtěl jsem však teď o otci přemýšlet. Chtěl jsem být opilejší.

„Myslel jsem, že tě zabije,“ přiznal Gryf. „Jak jsi mu unikl? Tam v Zátocě sirén?“

Správná otázka. I on vyrostl s mým otcem. Viděl, jak bez mrknutí oka sežehl neposlušného strážného doběla rozpáleným plamenem nebo rozdrásal vzpurného šlechtice svými drápy.

Před několik dní jsme se s otcem střetli v souboji vysoko nad krví nasáklými olivínskými plážemi. Uvědomoval jsem si, že ho nedokážu sprovodit ze světa a že to nesvede nikdo jiný než Arwen s bájným mečem v ruce. Ale to mi nezabránilo v tom, abych se o to pokusil. V tom, abych znovu a znovu nalétával do jeho vojáků a žoldáků a vychutnával si každíčký úder a ránu bez ohledu na to, kdo je schytá. Arwenin křik ve mně vzbudil touhu po krvi.

„Slyšel jsem ji. A když...“ Oni věděli, co chci říct. Když zničila vše, nač její oko dohlédlo. Čarozáře z ní vytryskla jako voda z protržené hráze a lodě, lidé i zbraně nepřátel napříč zátokou shořeli v nemilosrdných plamenech. Stála tam jako dechberoucí, krutá bohyně vzteku.

Otec mě k ní pustil. Mohl mě zabít, ale neudělal to. Možná se jí bál a myslel si, že by ho mohla zničit. Tak jako tak mě nechal naživu. A ji rovněž.

„Arwen byla úžasná.“ Byla to největší pochvala, jakou jsem z Améliiných úst na Arwenin účet slyšel.

„Jo.“ Upil jsem whisky. „To byla.“

Chvíli jsme mlčeli a jediná lucerna nad našimi hlavami začala blikat a pohasínat. Otočil jsem se ke kulatému okénku za zády.

Obloha i moře byly téměř černé. Husté bouřkové mraky už třetí noc za sebou zastíraly měsíc i hvězdy. Čím jsme pluli blíž, tím zuřivěji bouře řádila.

„Jsem ráda, že tě nezabil,“ pronesla nakonec Amélie, zaklonila se v křesílku a přitáhla si kolena k hrudi.

„Děsní otcové. To je snad to jediné, co máme společného.“ Zvedl jsem svou lahev a povzbudivě na ni mrkl. Ťukla si se mnou a oba jsme si přihnuli.

„Přijde mi, že poslední dobou se může přetrhnout, aby tě provdal za toho, kdo nabídne nejvyšší cenu,“ prohodil Gryf.

„Ani mi to nepřipomínej.“ Amélie si přitáhla bílý kožich blíž k tělu. Olivínané snášeli chladné počasí hůř než my ostatní. Princezna sice zcestovala kus světa, jak to u členů královské rodiny bývá, ale dětství strávené v nejtropičtějším podnebí našeho kontinentu znamenalo, že se do ní neustále dávala zima. Dnes byla nabalená jako cibule a jen málokde jí vykukovala holá bronzová pleť, která kontrastovala s jejími bílými vlasy. „Být pěšákem v otcově politické partii není dvakrát nejpříjemnější.“

„Probírala jsi s ním někdy, co bys chtěla ty?“ zeptal jsem se. Amélie doufala, že zorganizováním válečného spojení mezi Olivínem a Onyxem dokáže, že je užitečnější než jen jako vyjednávací úplatek.

„Tvrdil, že kdyby si myslel, že to pomůže našim provinciím, vzal by si mě sám.“

Gryf se zakuckal. „To je hnus.“

„Aspoň ho drancování našeho království na chvíli zabavilo, takže nepřemýšlí, co provést s mým prázdným prsteníčkem.“

„Copak nemáš nápadníky?“ popíchl jsem ji.

„Jednou jsi jím byl i ty,“ odsekla.

Amélie se pyšnila úchvatnou krásou, ale když jsem se na ni teď díval, nedokázal jsem pochopit, jak jsem s ní mohl tolikrát vlézt do postele.

Nebylo to špatné. Přátelili jsme se, takže když jsme se spolu konečně vyspali, připadalo mi to příjemné a důvěrné. Ale teď... Teď jsem si nedokázal představit, že bych se miloval s kýmkoli jiným než s Arwen.

Blesk zbarvil kabinu bleděmodrým světlem a za chvíličku nad mořem zaburácelo mocné hromobití.

Počítal jsem, že k cíli naší cesty doplujeme nejpozději za pár hodin.

„Až připlujeme do Citrínu...“ Odmlčel jsem se. Vlastně jsem nevěděl jistě, do čeho jdeme. Můj vztah s královstvím byl... napjatý. Přinejlepším.

„Já vím,“ odpověděl Gryf.

„To ne... Co jste vy dva volové provedli?“

„Co jim řekneš?“ zeptal se Gryf, aniž by jakkoli komentoval její otázku.

Poškrábal jsem se na bradě zarostlé několikadenním strništěm. „Něco vymyslím.“

„Haló!“ Amélie na nás zamávala. „Co se stalo?“ Byla zpitá pod obraz a měla by si jít lehnout.

„Jestli nás pustí do města,“ pokračoval Gryf a opět ji ignoroval, „měli bychom konečně navštívit Crawforda.“

Nebyl to špatný nápad. Tohoto šlechtice jsem kvůli Čepeli nikdy nevyslychal, jelikož se ztratila z mé pokladnice teprve rok poté, co jsem byl z Citrínu vypovězen, takže jsem se k němu

neměl jak dostat. Moji špehové ho však sledovali a vyslídili jeho skryš plnou jedinečných a vzácných předmětů. „Kdyby tu Čepel měl, už bychom o tom věděli.“

„Co když má jenom informace?“

„Citrín mi nepomůže zprostředkovat s ním schůzku.“

„No, aspoň by měli nabídnout útočiště všem na této lodi,“ podotkla Amélie. „Jsou to nevinní lidé.“

Netušil jsem, jestli to udělají. Bylo to ovšem to nejmenší, oč jsme měli v úmyslu je požádat. „Budeme rovněž potřebovat jejich mermagii.“

„A jejich vojsko,“ dodal Gryf.

„Jasně,“ zamumlala Amélie. „Protože to moje zdecimovali démoničtí fae vojáci. Víš,“ řekla a ukázala na mě svou flaškou, „já se Arwen vlastně pokusila varovat.“

Sekl jsem po ní očima a pozoroval, jak se napila a bouchla lahví do stolu. „Nepovídej.“

Amélie škytla. „V Přístavu sirén jsem jí řekla, že jí kecáš. Že ji využíváš. Být jí, chtěla bych to vědět.“

Hrdlem mi stoupaly zkyslé žaludeční šťávy.

Má pravdu. Jsi zavrženíhodný.

Horší však bylo se na vlastní uši přesvědčit, že si to myslí i někdo jiný.

„Jenomže ta holka do tebe byla celá hotová. Vůbec mě neposlouchala.“

Amélie chtěla Arwen pomoci a teď byla ochotná ji rozpůlit, aby našla Čepel. „Proč jsi změnila názor?“

Princezna si naposledy lokla a mrštila prázdnou lahví do kouta kapitánovy kajuty. Když se sklo roztříštilo, nikdo z nás

nehnul ani brvou. „Moje království padlo do rukou lůzy, moji muži jsou mrtví a mé hlavní město vypleněné. Mám své povinnosti.“

Lucerna nad její bledou hlavou mlela z posledního a taktak ozařovala kabinu zbytky roztřeseného světla.

„Až dorazíme, musíme Arwen mezi námi nějak schovat,“ řekl jsem. „Když teď Lazarus zná její jméno a ví, jak vypadá, donutí všechny obyvatele Granátu, Jantaru a Olivínu, aby ji hledali. Brzy po ní bude pátrat celý kontinent.“ Přejel jsem si rukou po tváři. Poskytnout jí bezpečí bude nemožný úkol. „Citrín se nesmí dozvědět, kým ve skutečnosti je.“

„Řekneme, že je to naše léčitelka,“ navrhl Gryf. „Což je ostatně pravda.“

„Prozatím,“ ohradila se Amélie. „Ale, Kane...“

Věděl jsem, co chce říct, ale nehodlal jsem to poslouchat. Dnes večer ne.

Gryf mě ušetřil hádky. „Někdy jindy.“

„Fajn,“ prskla a vrávoravě se postavila. „Ovšem jednou to stejně musíme probrat.“

„On to podle mě nedokáže.“

„Tomu nevěřím.“ Amélie se ke mně otočila a přitiskla dlaně k desce stolu, aby neupadla. Když jsem se s Gryfem dál nehádal, přimhouřila oči. „Kane je tou hezkou fae holkou posedlý, jasně. Nic ho ovšem nezastaví před tím, aby zničil svého otce. Aby osvobodil lid Lumery. Osvobodil *naše* království, *naš* kontinent. Vid?“

Gryf nic neřekl, jen po mně pokradmu pokukoval.

„Vid?“ opakovala Amélie rozlíceně.

„Jo.“ Mdle jsem se pousmál. Nezáleželo mi na tom, co si myslela. Už před několika měsíci jsem se rozhodl, že tuhle bitvu tak či onak dotáhnu do konce.

Dočasně uklidněná Amélie vyrazila z kajuty. „Dobře. Jdu spát.“

Ve vděčném tichu jsme s Gryfem každý dopili svou flašku.

Na vzpurných vlnách se zatřpytilo pár líných, měkkých paprsků slunce a vkradly se do kabiny. V ústech jsem měl vyprahlo, byl jsem pořádně opilý a žaludek se mi zvedal. Postavil jsem se na gumových nohou a odpotácel se ke dveřím kabiny. „Jdu se vymočit.“

Stinná chodba se utápěla ve tmě, ale přesto jsem zahlédl, jak na mě dveře Arweniny kajuty posměšně pošilhávají z opačného konce.

Zajímalo mě, o čem asi sní. Možná o lilíích. Nebo o tom travnatém pahorku za jejím domkem v Abbingtonu. Ačkoli jsem Jantar proklínal, toužil jsem se tam s ní vydat. Chtěl jsem se dotýkat každické věci, které se kdy dotkla ona, válet se v trávě, na kterou kdysi vkročila. Byl jsem jako honácký pes. Chtěl jsem se vykoupat v její vůni.

Vtom do mě ve stínu nabouralo drobné tělo a já položil ruce na něčí štíhlá ramena. Byla to Arwen, která vždycky voněla po pomerančových květech a zimolezu. Už několik dní jsem se jí ani nedotkl. Začaly se mi sbíhat sliny.

Pevněji jsem stiskl ta křehká ramena, abych neztratil rovnováhu. Už předtím byla Arwen štíhlá, ovšem během cesty ještě zhubla. V podstatě jsem se chytal jejích lopatek s drobnými pihami připomínajícími skvrnky na kolouškovi.

„S dovolením,“ řekla.

„Dovoluju ti to.“

„Táhne z tebe chlast.“ Vykroutila se z mého sevření a já se trochu zapotácel jak tím pohybem, tak dalším nárazem vlny do lodi. Otevřela pusku, aby mi vynadala – její rozkošně našpulené rty a nakrčené čelo byly jasným znamením, že mě chce pokárat –, ale loď se zakymácela a ona do mě znovu vrazila.

„Opatrně.“ Když se pod námi podlaha nebezpečně zhoupla, chytil jsem ji kolem pasu a ona mi přitiskla dlaně na hrud'. Tak jsme čekali, až ta mela skončí. Pohládl jsem ji palci. *Abych jí pomohl udržet se na nohou*, namlouval jsem si. *Aby nespadla*.

„Dej ty pracky pryč,“ prskla, a když s námi zacloumala další vlna, opřela se rukou o stěnu vedle mě.

Má pravdu. Tohle se nehodí.

Loď sebou opět škusbla a Arwen mi omylem narazila bradou do hrudní kosti. Hlava mi třesla. „Nikdy jsem tě neměl být jen políbit.“

Rozhoupaná lucerna na konci chodby vrhla na její tvář paprsky matného světla. V olivových očích bylo vidět, že je uražená. Anebo jsem tam viděl výčitky? Bolest? Ať už to bylo cokoli, žilami mi kolovalo tolik alkoholu, že jsem to nepoznal. Očividně jsem nedokázal říct správná slova střízlivý, natož pod vlivem. „Jen jsem tím chtěl říct,“ zkusil jsem to znovu, „že jsem věděl, k čemu se schyluje. My dva bychom neměli...“

„Já vím, kam tím míříš.“

Poznal jsem, jak jí buší srdce. Dívala se na mě, jako bych...

Ta její *tvář*...

Bitvy, dokonce celé války, už rozpoutaly větší prkotiny.

Lod prudce zastavila a my se od sebe odtrhli, přestože mě celé mé vědomí nabádalo, abych udělal naprostý opak. Toužil jsem ji přivínout k sobě, i kdyby kopala a křičela, a odletět s ní do východu slunce. Nechal bych ostatní, aby řešili tuhle válku, tohle prorocství a pomstu, a ukázal bych Arwen svět. Předvedl bych se jí v dobrém i zlém. Během těch dnů a týdnů bych z jejích rtů vymámil odpuštění střídavým patolízalstvím a přiváděním jí na vrchol rozkoše. Byl jsem prostý chlap a tenhle přístup mi vyhovoval. Možná bych k němu dokázal přemluvit i ji.

Místo toho jsem se otočil zpátky, ale když jsem vykročil ke kapitánově kajutě, zakopl jsem o vlastní nohu a málem jsem se známil obličej s kluzkou, mokrou podlahu. Šel jsem dál a zarputile klopil oči ke svým botám, dokud jsem znovu nezískal rovnováhu. Pak jsem zaslechl nespokojený povzdech. Ve dveřích stál Gryf.

Sledoval nás, jak stojíme na opačných koncích chodby. Určitě jsme oba vypadali provinile, ale nenapadlo mě, co jsme vlastně provedli. Téměř jsem se usmál nad směšností celé naší situace a toho, jak se mi všechno vymklo z rukou. Arwen musela špatně pochopit můj výraz, protože si odfrkla jako nasupená kobyla.

Gryf nevěřicně zavrtěl hlavou a řekl: „Jsme na místě.“

TŘI

Arwen

Gryfův zakaboněný výraz jsem vzala jako znamení, že mám odejít, a v rekordním čase jsem vyběhla dřevěné schůdky na palubu. Ramena a pas mi ještě hořely vzpomínkou na Kaneovy velké, hřejivé dlaně. Stáli jsme příliš blízko a přeskakovalo mezi námi příliš jisker. Nadechla jsem se a pokusila se uvolnit napětí v těle. Díky Kamenům, že byl tak ožralý. Bylo snadné přehlížet jeho smyslné kouzlo a uhrančivé charisma, když ani nedokázal srozumitelně mluvit.

Respektive *snazší*.

Prošla jsem robustními dubovými dveřmi a na tvář mi dopadlo nečekané sluneční světlo. Paprsky mě pošimraly na pokožce a vyvolaly vzpomínky na Onyx, jeho čerstvě posekanou trávu, bílé motýlky a cvrlikání cikád. Během těch deseti propršených dnů jsem málem zapomněla, že léto ještě neskončilo.

Čas plynul dál a svět se točil, a to navzdory mámině smrti, navzdory všemu, co jsme ztratili, a navzdory všemu, co jsem provedla.

Sluneční paprsky připomínaly tekuté zlato, které stékalo po stěžních čnicích k nebi. Měla bych se usmívat. Pomyslela jsem

na mámu a na to, co by si asi řekla, kdyby mě viděla, jak se mračím na slunce.

Jenomže bílý den mi jen připomněl všechny životy, které jsem ve svém vzteku a nekontrolovaném výbuchu moci zničila. Stále jsem slyšela kapání krve a praskání kostí a poprvé za celou plavbu, kdy sebou naše loď zmítala jako kus naplaveného dřeva, se mi udělalo zle, jako bych trpěla mořskou nemocí.

Postupně se na palubu trousili ostatní pasažéři. Někteří se mi cestou k zábradlí nebo stěžňům s vlajkami obloukem vyhýbali. Ti, kteří byli přímými svědky mého běsnění, se ke mně odmítali jen přiblížit. Nedivila jsem se jim.

Ovšem většina byla nadšená, že se bouře utišila. Veselý hovor vytáhl i mou mysl ze zkrvavené sítě, v níž byla zamotaná. Dokonce i Amélie, která vypadala docela namol, nás obdařila vzácným úsměvem a nastavila tvář slunci.

Přisahal bych, že Gryf řekl, že jsme na místě, ale já ani v jednom směru nezahlédla pevninu. Přešla jsem na opačný bok lodi, abych se přesvědčila, ovšem skutečně jsme kotvili uprostřed modré pustiny. Široko daleko nebylo nic než vlny a hrstka racků vysoko nad námi.

„Kameny na nebi, je konec!“ zajásala Mari, když došla ke mně.

Ryder jí byl v patách stejně jako po celou plavbu. Celý život mi můj charismatičtější bratříček kradl všechny mé blízké, a tak jsem čekala, že mě bude dráždit, že se objektem jeho poblouznění stala má jediná kamarádka. Studnici, v níž se kdysi utápěla má žárlivost, jsem však našla prázdnou.

Na palubě se nicméně nacházel někdo jiný, koho Ryderovo flirtování s Mari popouzelo.

„Čarodějko,“ řekl jí Gryf místo pozdravu, když si na hrudi zapnul knoflíky kožené zbroje. „Král si žádá tvou pomoc.“ Ve tváři měl vážný výraz, což nebylo nic nového pod sluncem. Zároveň se však ošíval, neustále si upravoval kyrys a zaklesával prsty za límec.

Takhle nervózního jsem ho ještě neviděla.

„No tak, chlape,“ okřikl ho Ryder. „Znáš její jméno.“

„Lepší než jí říkat *zrzečko*,“ sykl Gryf s pohledem tak vražedným, že i já se málem nahrabila.

Ale Ryder se jen ušklíbl a obrátil se k Mari. „To je jen láskyplná přezdívka,“ řekl, obtočil si kolem prstu jeden pramen jejích lesklých, hopsavých kudrn a škádlivě za něj zatahal. „Ona ví, že jí neříkám *Mari* právě proto, že si jí vážím. Že jo, *zrzečko*?“

Neubránila jsem se pohledu na Gryfa. Jeho oči říkaly, že zvažuje důsledky toho, kdyby Ryderovi ten prst utrhl a mrskl ho do moře.

Snažila jsem se ho obdařit vřelým pousmáním. Možná mě měl raději proto, že můj bezbřehý smutek mě učinil stejným mrzoutem, jakým byl on sám. Možná jsem já teď měla raději jeho, protože mi nepodsouval lživé úsměvy nebo klamnou radost. Ať tak či onak, tenhle nový vztah nám oběma vyhovoval.

Mari se mezitím pousmála na Rydera, ale nečervenala se. V tomto ohledu byla nečekaně odměřená. Muži se o ni zajímali, ovšem pokud neměli k dispozici nějaký akademický text, jejich zájem opětovala zřídka. Já sice věděla, že za její lhostejnost může spíš pud sebezáchovy – celé dětství ji šikanovali, takže se naučila mužům vyhýbat –, ale na lidi zvenčí, jako byl Ryder, díky tomu působila sebejistě. Nedosažitelně. Jen jedinkrát jsem ji viděla znejistět, a to během té bizarní večere před Zmijím zřídlem

s Gryfem. Jenomže ať jsem z ní tahala odůvodnění sebevíc, Mari o tom odmítala mluvit.

„Dobře,“ vložila jsem se do hovoru, abych nás všechny ušetřila dalšího poměřování pindíků. „Gryfe, půjdeme za tebou.“

Gryf si odfrkl a s námi v patách vyrazil k hloučku lidí, kteří se shromáždili před králem Eryxem. Vyhnaný král Olivínských provincií stál pod lanovím a za ním se rýsoval blyštivě modrý obzor. Bouře konečně ustala. Nepřítomně si hladil břicho, pyšně se rozhlížel po své nové námořní državě a mořský vánek mu čechral vlhké řídnoucí vlasy, které měly stejný bílý odstín jako vlasy jeho dcery.

Proklestila jsem si cestu davem a zastavila se vedle Barneyho, který postával po boku... Kanea a Leigh. *Jak jinak.* Zvedl se mi žaludek.

Právě jí ukazoval hlavici svého meče. Slunce se odráželo od třpytivého kovu a blyštělo se v Leighiných vyjevených očích. Nejradši bych je přerušila a prskla něco o zbraních a dětech, ale už několik dní jsem ji neviděla takhle nadšenou. Navzdory tomu, jak příšerně se choval ke mně, bylo vidět, že si ji skutečně oblíbil.

„Konečně je krásně,“ utrousil Barney vedle mě. Zvedl oči k napjaté bílé plachtě nad námi a pleš se mu zaleskla. „Takhle by cestování po moři mělo vypadat vždycky.“

Barney byl sluníčko a jen on a Mari se zasloužili o ty špetky radosti, které cestující této lodi zažili. Pokusila jsem se na něj usmát. „Byl jsi už někdy v Citrínu?“

„Zatím ne. Ale slyšel jsem na něj samou chválu. Pár členů královské družiny sem jednou s Jeho Veličenstvem jelo. Říkali mi, že jim to změnilo život.“

Díky Kamenům. Přesně něco takového jsem potřebovala. Možná si vezmu příklad z Mari a učení se novým věcem zasvětit život... Nebo aspoň těch pár měsíců, co mi zbývaly.

Ach jo.

Ze sebelítosti se mi dělalo nevolno.

Prosluněný den, prosluněná Arwen. Dej se od kupy, holka.

„Máme za sebou strastiplnou cestu.“ Hřmotný hlas krále Eryxe umlčel tlačenicí. „Ale naše utrpení konečně dospělo ke konci. Dovedl jsem vás k nejbezpečnějšímu království v celém Evendellu.“ Cestující, kteří se pokoušeli na krále dohlédnout, mumlali slova vděčnosti. Jeden horlivý chlapík zatleskal a v Eryxově úsměvu se objevila imitace pokory.

Málem jsem obrátila oči v sloup.

Eryx dál promlouval k promočeným cestujícím. Když jsem zaslechla, jak se Kane pohrdavě rozesmál, otočila jsem se a zjistila, že Leigh k němu zvedá oči a na tváři jí pohrává rošťácký úsměv. Obrátila jsem se k Barneyemu a prohodila: „Nemyslíš, že by postarší ožralové neměli klevetit s desetiletými holčičkami?“

Barney zbledl a zatěkal pohledem na svého krále a zpět na mě. Nejspíš jsem mluvila hlasitěji, než jsem zamýšlela, jelikož Leigh zrudla jako rak, odtrhla se od nás a zmizela v davu. Vyrasila jsem za ní, jenomže Kane mě teplou dlaní chytil za nadloktí. Jeho dotyk mě nenechal chladnou. Pokusila jsem se mu vykroutit.

„Koukej, co jsi provedla,“ rýpl si do mě. „Ztrapnila jsi ji.“

Zvedla jsem k němu nevraživý pohled, jen abych viděla, jak si čerstvý vánek pohrává s vlasy kolem jeho tváře a jak se sluneční paprsky odráží od jeho stříbřitých očí. Vypadal klidně. Pustil mě a strčil si ruku do kapsy. „A nejsem ožralý... Už ne.“

„Nevěřím.“

„Pšššt,“ sykla na nás žena stojící před námi, než se opět otočila k Eryxovi.

Stud mi rozpálil líce a zchladil můj vztek. Obrátila jsem pozornost k Eryxovi, který zrovna horoval o svém dlouholetém a příběhy opředeném spojení s Citrínem.

„Tvoje čarodějná kamarádka mi včera uvařila lektvar na vystřízlivění,“ přerušil Kane moje soustředění tichým a sametovým hlasem. „Poděkuješ jí za mě?“

Vytočil mě tak, že kdybychom byli v pohádce, právě teď by mi z uší syčela horká pára. Věděl, jak mi jejich kamarádství trhá žíly.

Viděla jsem na něm, jakou radost má z mé frustrace, která se mi jasně zračila v tváři. Ten domýšlivec, otrava, lhář a haj-

„Ale především,“ špitl těsně u mého ucha a já ucítila vůni cedrového dřeva a whisky. „Trávím čas s Leigh, jelikož je osamělá. Potřebuje někoho, kdo by se o ni staral.“

Ani jsem se nepokoušela skrýt zlost. „Já se o ni starám *dobře*.“

Naše napjaté mlčení dovolilo Eryxovým slovům, aby opět doputovaly k mému sluchu. „Po mnoha letech odloučení nás můj drahý přítel král Broderick vřele přivítá, tím jsem si jistý. Nicméně před vstupem do jejich hlavního města Azurínu musíme učinit jedno opatření.“

„Vstupem? Omlouvám se, Vaše Veličenstvo, ale široko daleko nic není,“ ozval se Ryder a ukázal na prázdnou hladinu okolo lodi.

I já se opět rozhlédla kolem. Měl pravdu. Já strach neměla, ale ostatní pasažéři začali znepokojeně reptat. Eryxova statná

stráž při pohledu na okolní neklid mírně ztuhla a zardělý král zvedl dlaň, aby dav utišil. Sekla jsem očima po Kaneovi, který se ušklíbl a na zarostlé tváři se mu objevil dolíček.

„Citrínové království není viditelné pouhým okem,“ řekl Eryx hlasitěji a napjatěji. „Protože leží *pod námi*. Na dně oceánu.“

ČTYŘI

Arwen

Potopené město? Vždyť nám slibovali *bezpečí*.

Vyjeveně jsem zírala na Kanea, ale on vyzařoval svou obvyklou uvolněnost, jako by Eryx řekl jen: „*Na konci ulice zabneme doleva.*“

„Žádné strachy,“ uklidňoval nás Eryx. „Už jsem vás někdy vystavil nebezpečí? Opatření, o němž jsem mluvil, nám pomůže překonat cestu napříč mořským příkopem na pláž hlavního města. Podařilo se mi sehnat nadanou čarodějkou.“ Oči mi padly na Mari, která s úsměvem sevřela svůj amulet. „Ta každého pasažéra očaruje tak, aby mohl dýchat pod vodou. O zbytek se postará kouzelný proud.“

Mari si ke své cti zachovala sebevědomý úsměv a souhlasně na krále kývla. Já ji však znala dost dobře na to, abych si všimla, že má v očích starosti. Bála se ta kouzla zkusit a selhat před všemi těmito lidmi.

„Neboj se,“ zavrkal Kane. „Tohle kouzlo je přinejhorším nepříjemné. A když přestane fungovat, slyšel jsem, že utopení patří k nejméně bolestivým způsobům smrti.“

Konečně po dnech, které mi připadaly jako roky, kdy moje srdce tvořil kus šutru, se mi krev rozproudila záchvěvem strachu.

Byl to příšerný i vítaný pocit zároveň. Nechtěla jsem s Kanem dál mluvit, ale nutně jsem potřebovala vědět...

„Jak nepříjemné?“

Na tváři se mu mihlo něco podobného soucitu, a když mi tentokrát odpověděl, tón už neměl tak uštěpačný. „Dýchat pod vodou je zvláštní pocit, ale proud tě k městu donese rychle. Skončí to dřív, než se naděješ.“

„A co bude, až se dostaneme do Azurínu? Copak celé království dýchá pod vodou?“

„Ne, Citrín má vlastní atmosféru. Vytváří ji prastará magie, odlišná od té čarodějně nebo fae. Mermagie ho chrání už tisíce let. Království nikdy nikdo nedobyl.“

Přikývla jsem, ale po zádech mi přeběhl mráz. Nelíbila se mi představa, jak dýchám cokoli jiného než vzduch. Začaly se mi potit dlaně. Když jsem ucítila, jak mě Kane svou velkou rukou pohladil po úzkých zádech, strnula jsem.

„Co to děláš?“

Poprvé od našeho seznámení se mi zdálo, že nenachází slov. Honem dlaň spustil a ztěžka polkl. „Přišlo mi... Vypadalas, že...“

„Nesahej na mě.“

Když Kane nereagoval, pohlédla jsem přes Barneyho na Mari. „Je to náročné kouzlo?“

„Kdepak,“ odpověděla s rukou stále na amuletu. Chtěla pokračovat, ale vtom vykulila oči a rychle si zastrčila náhrdelník za límeček. Ryder povytáhl obočí, už se nedíval na Eryxe a místo toho sledoval naši konverzaci. Mari provinile třeštila oči na Kanea.

„Mari,“ přiznala jsem. „On to ví.“

Mari zrůžověly tváře. „Moc se omlouvám, králi Ravenwoode. Totiž...“

„Ten náhrdelník ti sluší daleko víc než mně,“ řekl Kane a Mari se ulehčeně zasmála. „Musím ti ovšem říct,“ pokračoval a spiklenecky se k nám oběma sklonil. Sevrělo se mi srdce. Přece jí to tajemství neprozradí teď, minuty před tím, než... „Jestli se Briar dozví, že jsem její amulet přenechal jiné ženě, bude příšerně žárlit. A navíc jiné krásné čarodějce. Nikomu ani muk, ano?“

Mari přikývla a pomalu, dlouze si oddechla.

„Prosím, seřadte se před naši mladou čarodějkou,“ vyzval Eryx cestující.

Nasadila jsem úsměv a otočila se k Mari. „Zlom vaz.“

Jakmile mi Mari položila ruku na hrud', zvedl se poryv kouzelného větru, který mi rozcuchal vlasy, nadzvedl sukni, zavál ke mně zemitou a mechovou vůni a potom stejně rychle utichl.

Necítila jsem se jinak. Prohlédla jsem si své tělo a připadalo mi, že zůstalo stejné. Pasažéry, které už Mari očarovala, vedli Eryxovi strážci do oceánu, ale já ustoupila stranou, abych počkala na Leigh.

Další přišel na řadu Gryf. Mari byla o hlavu menší, přesto mu sebevědomě tiskla dlaň k hrudi. Když tiše propěvovala zaklínadlo, oči měla zavřené a nezkrotné vlasy jí vlály kolem tváře. Gryf pevně svíral zuby a za zády si mnul ruce. Díval se všude, jen ne na Mari, ale tváře mu trochu zrůžověly.

Když skončila, Gryf udělal krok stranou a nepřítomně se chytil za prsa v místech, kde se ho Mari dotýkala.

Sotva byla očarovaná i má sestřička, společně jsme vystoupaly na prkno trčící z lodi.

„Skočte do proudu,“ školil nás strážný. „Jeho začátek se nachází metr pod hladinou. Jakmile vás začne unášet, plavte, a až uvidíte pevninu, zkuste utíkat.“

„Utíkat?“ podivila se Leigh. „Jak?“

On už však dával stejně strohé pokyny cestujícím za námi.

Když jsme opatrně kráčely po prkně, studený mořský vzduch mě štípal do tváří. Dívala jsem se dolů na rozbouřené vlny ledové vody a na jejich bílé čepičky, které se tříštily o sebe navzájem.

Strachem se mi zatočila hlava. Možná bychom s Leigh mohly pokračovat v plavbě. Vezeme si tuhle loď, poplujeme a nikdy se nevrátíme.

„Připravená?“ Leighin hlas přerušil moje vyšilování.

Než jsme seskočily z plošiny, současně jsem se nadechly a zadržely dech.

Těsně předtím, než jsme narazily na hladinu, se mi před očima mihl jediný obrázek.

Tvář mojí matky bez života.

Mozek pocítil chlad dřív než tělo. Voda byla *mnohem* ledovější, než jsem čekala. V nohou a rukou jsem ucítila bodavou bolest. Snažila jsem se uklidnit rozbušené srdce a vytlačit z mysli vtíravou vzpomínku na matku. Musely jsme plavat, a tak jsem bez ohledu na štípání soli v očích a drkotání zubů postrčila Leigh vpřed.

Nekonečně hluboká voda byla kalná, avšak přesto jsem pod námi spatřila otevřený vstup do proudu, který připomínal hrdlo skleněné vázy. Byl široký a níž se zužoval jako trychtýř. Připlávaly jsme k němu blíž, aniž bychom se jedinkrát ohlédly.

Plíce se mi sevřely první potřebou se nadechnout, nasát plná ústa vzduchu, nikoli vody, ale já to nutkání ignorovala. Když jsme si jako malí hrávali v chladných, kamenitých rybnících, vydržela jsem pod hladinou déle než mí sourozenci.

Klesaly jsme s Leigh hlouběji, a jakmile jsme propluly ústím, proud nás strhl a začal nás unášet níž. Kolem svištěla hejna stříbrných rybek, které okusovaly korálové útesy. Plošší, štíhlejší rybky se proplétaly mezi chaluhami, jež se kymácely s proudem a byly posypané jiskřivým pískem. Čím níž nás proud odnášel, tím byla voda průzračnější a ledovější.

To už jsem měla plíce jako v jednom ohni. Musela jsem se nadechnout, abych zmírnila narůstající pálení a tlak v hrudi. Leigh byla ztělesněním klidu. Pozorovala dvojici želv, které nás míjely, a natahovala ruce, aby se dotkala jejich mramorovaných těl. Dýchala bez problémů. Vždyť já Mari taky věřila. Pořád mě však děsila představa, že ten doušek vzduchu na lodi byl můj poslední.

Beztak na tom nezáleželo. Už jsem to nemohla vydržet ani minutu, ani vteřinku...

Moje plíce...

Píchání mezi žebry...

Pomalou, pomaloučku jsem se nadechla nosem. Voda jako by se vypařila a já nasála čistý kyslík. Zkusila jsem to znovu. Tentokrát pusou. Čekala jsem mořskou vodu, setkala jsem se však se stejným výsledkem. Veškerá voda mi doputovala do plic jako

vzduch. Dýchala jsem zhluboka a už s větší jistotou jsem plula průzračným tunelem čiré vody. S každým nádechem jsem se uvolňovala.

Jak jsme se blížily ke dnu oceánu, moře kolem nás potemnělo v inkoustově černou a od perleťových mušlí se přestaly odrážet paprsky slunce. Už jsem nedokázala rozeznat barvu hvězdic nebo sasanek nehybně ležících v písčitých hlubinách. Plavaly jsme rychleji. Netušila jsem, zda proud ochraňuje nějaké kouzlo, ale nehodlala jsem to zjišťovat mezi čelistmi žraloka.

Tunel nás zavedl do černočerné jeskyně. Poprvé jsem ucítila, jak mi Leigh sevřela dlaň strachy a půlměsíce nehtů mi zaryla do hřbetu ruky. Povzbudivě jsem jí stiskla, jenomže už ani já neviděla pasažéry před námi a voda byla tak mrazivá, že mi jektały zuby.

Potřebovala jsem ven. Hned.

Potřebovala jsem v plicích čistý, skutečný vzduch. Hrudník se mi chvěl – nepoznala jsem, jestli zimou nebo panikou.

Řítily jsme se vodou takovou rychlostí, že mi za chvíli došlo, že naše plavání nemá žádný efekt. Obklopená černočernou tmou jsem cítila tlak v uších a očích a praskání v čelisti. Vtom mi Leighina ruka vyklouzla z dlaně a proud vody nás od sebe odtrhl. Natáhla jsem se po ní, drápala jsem se k ní, šátrala ve slané vodě, víčka se mi zavírala, dusila jsem se...

Plácly jsme sebou do horkého písku. Zrnka se mi zaryla do kolen a tváře, nohy se mi zamotaly do sukně a vlasy se přilepily přes oči jako pavučina.

Ale z plných plic jsem se nadechla teplého vzduchu.

Čerstvého vzduchu. *Opravedického* vzduchu.

Na rozdíl od vlhkého ovzduší provoněného květinami v Olivínu byl hřejivý a suchý – na rozdíl od čehokoli, co jsem kdy zažila. Leigh mi přistála na bříše a do průdušnice mi zaryla loket. Veškerý můj strach zahlalo její dětské chichotání.

S vědomím, že je celá, jsem ji ze sebe sundala a odkulila se do teplého písku. Pak jsem se posadila a zrnka písku vyplivla tam, kam patří. Nějaký mi v puse zůstal, takže jsem si otřela jazyk do drsného, vlněného rukávu.

„Fíha,“ hlesla Leigh.

Rozhlédly jsme se po dlouhém písečném pásu země před sebou, lemovaném rušným přístavem vedle jasně modré hladiny. Plachetnice, remorkéry, čluny a další lodě všech tvarů a velikostí se proháněly po vlnách a těsně nás míjely. V přístavu panoval čirý ruch. Muži a ženy křičeli z lodi na loď, cákali nohama ve vodě, hráli na rozličné hudební nástroje a spouštěli kotvy. Po dvou týdnech strávených na tiché, ponuré lodi jsem nemohla vyjít z úžasu nad vším tím hlukem a barvami. Jen v přístavišti se nacházelo víc lidí než v celém Abbingtonu.

Pohlédla jsem na slunce nad námi, hory v dálce a oceán vedle nás, neschopná pochopit, že se nacházíme stovky kilometrů pod hladinou. Žašla jsem nad tím, co dokáže mermagie.

Když jsem se postavila, kolena se mi ze setrvačnosti zachvěla, ale Leigh už utíkala ke břehu, aby si sáhla do křišťalově čisté vody. Nevěděla jsem, proč mi to vadí.

Starat se o Leigh patřilo k *mým* povinnostem. Byla to moje sestra a já bych kvůli ní snesla tisíc ran bičem.

Přesto jsem byla rozpolcená. Nechtěla jsem ji mít ustavičně na očích. Nechtěla jsem ji tahat od moře, aby ji nepotkala další

neslýchaná tragédie. Nějak jsem však neměla sílu přivinout ji k sobě a ujistit se, že je v bezpečí, najezená a v rámci možností spokojená.

Kane měl pravdu. Jsi ubohá. A sobecká. Bídná napodobenina sestry...

Ucítila jsem píchnutí na noze, a když jsem si vykasala sukni, do písku stekly červené kapky. Když mě tunel vyplívl na pláž, pořádně jsem si odřela kolena. Přejela jsem si prsty po odřenině a znovu se pokusila načerpat sílu z ovzduší a slunce.

V konečcích prstů jsem ucítila jemňoučké brnění.

Díky Kamenům!

Kůže se mi zacelovala a vytlačovala z masa kamínky a zrnka písku.

Cestou do Citrínu jsem se o to pokoušela nesčetněkrát. Pozdě v noci jsem se na svém uzoučkém kavalci modlila, abych cítila, jak mi světlo, vítr a vzduch proudí prsty. Abych využila veškerou nekontrolovatelnou sílu, která ze mě vytryskla po matčině smrti. Bohatě by mi stačilo, kdybych zapálila jedinou svíčku nebo poryvem větru zavřela dveře. Ale nic se nestalo. Ani jiskřička.

Aspoň jsem se poučila. *Pokud čarozáří smeteš z povrchu zemského celou fae armádu, musíš počkat celé týdny, než se ti navrátí moc.*

Otočila jsem se zpátky k rovné, běžové pláži a uviděla, jak se zbytek pasažérů válí v písku, oprašuje si potrhání oblečení a škrábe se na nohy. V porovnání s lehkými, tenoučkými šaty místních obyvatel, kteří se v krémových, růžových a mandarinkových barvách objevili kolem, jsme v tmavých, těžkých suknicích a kožšinách připomínali pohřební průvod. Na břehu stáli Kane, Gryf

a Amélie a na sobě neměli jediné zrnko písku. Došla jsem k nim a těžké boty se mi bořily do nerovného povrchu.

„Znáte nějaký fígl, o kterém jste nám neřekli?“ zeptala jsem se a ukázala na cestující, kteří prskali písek a vytřepávali si ho z vlasů a oblečení. Ženy si ždímalý sukne. Sáhla jsem si na hlavu a našla tam další písek.

Kane se pobaveně díval, jak si rozpouštím vlasy a třepu jimi. „Jde o cvik. Naučili jsme se, jak dopadnout na nohy. Jsi v pořádku, ptáče?“

Oba jsme se zarazili a zbledli. Tuhle přezdívkou použil naposledy, když jsme...

„Promiň,“ zamumlal a odpochoďoval pryč.

Zhluboka jsem se nadechla vzduchu, který voněl po mořské vodě a borovicích.

„Pěkně jsi ho zřídila,“ utrousila Amélie. „Klobouk dolů.“

A s tím odešla také.

Zakroužila jsem napjatými rameny a zavolala na Leigh, která dřepěla u vody. Když se ani neotočila, křikla jsem znovu, tentokrát naléhavěji. Konečně se ke mně rozeběhla, až jí od nohou odlétával písek.

Ze Zátoky sirén nás uniklo kolem čtyřiceti. Šlo především o olivínské šlechtice, jejich rodiny a pár vojáků. Doufala jsem, že další přeživší utekli skrz deštný prales. Akorát že teď, když království padlo do rukou Jantaru pod velením Lazara, Eryxovi a Amélii-ni přívrženci nemohli najít bezpečí v žádném sousedním městě.

Vyrazili jsme k hustému háji cypřišů. Za ním jsme neviděli nic než samotné město. Citrínové království mi už nyní připadalo světlé, svěží a poklidné a překypovalo omamnou vůní